

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 15 lutego 2017 roku wniósł przeciwko P. J. pozew w postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 5.595,60 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 5.339,63 zł od dnia 15 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu (k. 2-4).

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż na podstawie ksiąg bankowych powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. została stwierdzona na dzień 14 lutego 2017 roku wymagalna i niespłacona wierzytelność banku przysługująca od pozwanego, wynikająca z czynności bankowej objętej umową (...) Bez (...) nr (...) z dnia 14 grudnia 2015 roku, na którą się składa należność główna w kwocie 5.339,63 zł oraz odsetki naliczone do dnia 14 lutego 2017 roku w wysokości 255,97 zł.

W dniu 27 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zasądził od pozwanego P. J. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 5.595,60 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 5.339,63 zł od dnia 15 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k.4v.).

W dniu 24 kwietnia 2017 roku pozwany P. J. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 27 marca 2017 roku, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i zakwestionował zasadność roszczenia powoda (k.5).

W wyniku skutecznie wniesionego sprzeciwu przez pozwanego P. J. od powyższego nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 10 maja 2017 roku przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radzynie Podlaskim (k. 7).

Powód w dniu 2 sierpnia 2017 roku (data nadania), uzupełniając pozew stosownie do wymogów postępowania uproszczonego, podtrzymał swoje dotychczasowe żądanie (k. 13), zaś w dniu 25 września 2017 roku, w złożonej odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, powód argumentował w całości jak w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc o oddalenie sprzeciwu oraz dodatkowo podnosząc, że udzielony pozwanemu kredyt w wysokości 7000 zł pozwany zobowiązał się spłacić w ratach w terminie 24 miesięcy, do dnia 5 stycznia 2018 roku. Wobec faktu, iż pozwany nie dokonywał terminowych wpłat na poczet umowy, powód w dniu 17 grudnia 2016 roku skutecznie wypowiedział umowę pozwanemu.

Powód ponadto wniósł o przedłużenie terminu na złożenie wniosków dowodowych z uwagi na konieczność zwrócenia się do archiwum zewnętrznego, celem uzyskania dokumentacji związanej z obsługą przedmiotowej umowy (k.26 -26v).

Pozwany P. J., pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie stawił się na rozprawę.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 listopada 2016 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. skierował do pozwanego P. J. pismo nazwane: „wypowiedzenie umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty z powodu niedotrzymania warunków finansowych”. Przedmiotowe pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 15 listopada 2016 roku.

(dowód: pismo- karta 34, dowód doręczenia pisma pozwanemu – k. 35)

W dniu 27 grudnia 2016 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwał pozwanego P. J. do zapłaty kwoty 5.523,92 zł w związku z wypowiedzeniem umowy nr (...) z dnia 14 grudnia 2015 roku w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 9 stycznia 2017 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k.15, dowód doręczenia wezwania pozwanemu – k.16)

W dniu 10 lutego 2017 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdził, iż pozwany P. J. posiada z tytułu umowy PG Bez (...) nr (...) wymagalne zadłużenia w kwocie 5.589,75 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych powoda – k. 14)

W dniu 18 września 2017 roku powód wystawił historię operacji na kontrakcie kredytowym do umowy nr (...) i produktu oznaczonego jako: (...).

(dowód: historia operacji– k. 27)

Powyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd oparł na przytoczonych wyżej dowodach z dokumentów, które należało uznać za wiarygodne, albowiem nie były kwestionowane przez strony i nie budzą wątpliwości Sądu pod względem ich autentyczności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo niniejsze nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu, strona powodowa nie udowodniła podstawy faktycznej i prawnej powództwa. Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z przepisem tym koreluje także przepis art. 232 k.p.c. który stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powód jako podstawę materialnoprawną i źródło dochodzonego roszczenia wskazał czynność bankową nazwaną (...) nr (...) z dnia 14 grudnia 2015 roku zawartą pomiędzy pozwanym P. J. a powodem, zwaną naprzemiennie jako umowa pożyczki, bądź umowa kredytu.

Jednak powód nie przedłożył tej umowy. Nie sposób zatem określić, czy w ogóle zobowiązanie pozwanego powstało, w jakiej wysokości oraz na jakiej podstawie prawnej. Twierdzenia powoda w tym zakresie są gołosłowne i nie znajdują potwierdzenia w przedłożonych przez powoda dokumentach.

Powód nie przedstawił też innych dowodów na potwierdzenie swojego roszczenia, jedynie dokumenty prywatne, które nie posiadają mocy dowodowej.

Powód swoje roszczenie oparł w zasadzie na wyciągu z ksiąg rachunkowych banku nr (...) z dnia 10 lutego 2017 roku, wskazując w uzasadnieniu swojego pozwu, iż stanowi on dowód istnienia wierzytelności oraz wysokości wymagalnej wierzytelności względem dłużnika na dzień jego wystawienia. Powód wskazał nadto, iż jest to dokument urzędowy, wydany w oparciu o przepis art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowego (Dz.U. 2017, poz. 1876 t.j.).

Takie stanowisko powoda jest jednak nieuzasadnione. Należy podkreślić, iż moc prawna wyciągu z ksiąg rachunkowych banku jako dokumentu urzędowego, w oparciu o przepis art. 95 ust. 1a cyt. wyżej ustawy prawo bankowe, nie obowiązuje w postępowaniu sądowym.

Przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych banku ma jedynie znaczenie dokumentu prywatnego. Zatem powód przedłożył jedynie własne oświadczenie zawarte w wystawionym przez siebie dokumencie, który stanowi jedynie dowód złożenia oświadczenia wskazanej treści (art. 245 k.p.c.), a nie dowód prawdziwości wskazanych w treści dokumentu okoliczności faktycznych.

Dane ujęte w tym dokumencie mogą stanowić dowód jedynie tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika, na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia. Nie stanowi on jednak dowodu na istnienie i wysokość wierzytelności.

Samo dokonanie zapisu w księgach o istnieniu wierzytelności nie wiąże się zatem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2007 roku sygn. akt III CZP 101/07, Lex 319931).

Zatem, zdaniem Sądu Rejonowego, wskazany powyżej dokument, nie pozwala na dokonanie oceny istnienia zobowiązania, a w szczególności nie sposób na jego podstawie ustalić, czy pozwanego łączyła z powodem umowa bankowa i jaka umowa, czy z tego tytułu był on zobowiązany do uiszczenia wskazanej w pozwie kwoty, zwłaszcza w sytuacji, kiedy pozwany w złożonym sprzeciwie kwestionuje istnienie i zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia.

Niewystarczającym w tym względzie dowodem na zawarcie z pozwanym czynności bankowej oraz istnienie przedmiotowej wierzytelności jest wystawione przez powoda w dniu 3 listopada 2016 roku wypowiedzenie pozwanemu umowy kredytu/pożyczki nr (...) z dnia 3 listopada 2016 roku, a następnie wystawione wezwanie do zapłaty z dnia 27 grudnia 2016 roku.

Bez dokumentu w postaci umowy kredytu/pożyczki nie sposób stwierdzić, że wypowiedzenie tej umowy, a następnie wezwanie pozwanego do jego zapłaty było zasadne.

Mając powyższe rozważania na uwadze, stwierdzić należy, że powód nie wykazał, że przysługuje mu dochodzona pozwem należność. Ta okoliczność spowodowała, z uwagi na treść art. 6 k.c., że powództwo zostało oddalone.

Ponieważ powództwo powoda zostało oddalone, a pozwany P. J. nie wykazał, aby poniósł jakiegokolwiek koszty procesu, Sąd zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. nie obciążył powoda obowiązkiem ich zwrotu.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w wyroku.